

Januš Golec:

Zloraba cerkvenega petja

(Nadaljevanje)

Med sv. daritvijo so se postavili vižarji z domačimi napevi Marijinih pesmi tako blagodneče, da so ljudje jokali, kakor bi jim opihaval duše najbolj ganljivo govoreči pridigar.

Izredno prisrčno pobožnost med službo božjo so prekinjale poleg stoka radi gneče in joka radi petja kletvice:

»Da bi ga vrag! Ura mi je ukradena!«

Iz drugega kota je priletela:

»Gromska strela, ob denar sem!«

Tretji je tarnal pri Marijinem tronu:

»Žep mi je prerezal!«

Glasne kletvine in klici nevolje od vseh strani so bili priča, da izrabljajo pobožnost petja in gnečo žeparji.

Žepne tatvine na romarskih potih niso nič kaj novega. Radi tega se množica romarjev niti zmedla ni za glasna oznanila tatvin. Petje moškega zbora je nekako udušilo, potlačilo in premagalo proti sredi maše že precej burno nevoljo okradenih.

Peti rani službi božji je sledilo več tihih sv. maš, pri katerih so prepevali navadni pevci in ni bilo več slišati, da bi bil kateri preklinjal žepne tatove.

Višek žeparske drznosti

Za pozno sv. mašo so romarji pozabili na žeparje, dasi je olajšala zjutraj ta nadloga marsikoga za žepno uro ali denar, s katerim je bil tedaj vsak še precej založen.

Nevarnost okradenja v hudi gneči je daleč nadvladovala prisrčnost domače Marijine pesmi, katere je bila zasigurana pri celem poznem sv. opravilu.

Ljudje so se drenjali v cerkev pred deseto uro, da bi čuli, uživali ter se divili glasu moških pevcev, o katerih je vse govorilo.

Pred deseto sv. mašo je bila pridiga. Na prižnico se je preril komaj in komaj z mežnarjevo pomočjo rajni g. Rudolf Raktelj, župnik na Bizeljskem.

Gospod je bil pravi orjak po telesu in je obvladal s svojim gromovitim, a prikupljivim glasom tudi svetogorsko še tako nabito polno cerkev.

Pridigar je prebral pred evangelijem in pridigo oznanilo, kateremu je dodjal svarilo, naj drži vsak romar z roko uro in mošnjo, da ne bo okraden, ker je pomešana med prave ter pobožne vernike dobro organizirana banda najbolj drznih tatov.

Ko je prečital g. bizeljski berilo in evangelij, je segel v žep po uro, da bi ne raztegnil preveč na dolgo svojega govora. Pretipal je vse žepne na telovniku — ure ni bilo v nobenem! Pri ponovnem otipanju je ugotovil, da mu je izmaknil tat pri tiščanju na prižnico uro in verižico in mu je še prerezal zadaj hlačni žep, iz katerega je pofatil denarnico z drobižem.

G. Raktelj je bil kratek z nagovorom in je komaj čakal, da je poslal po pritiščanju v žagred cerkovnika po orožnika.

Stražmojster se ni mogel načuditi žeparski drznosti, ki je prekoračila vse meje s tem, da se je lotil tat pridigarja na poti iz žagreda na prižnico. Pustil je poklicati izpred cerkve še enega žandarja. Oba sta se pretiščala do sredine cerkve. S svojo vidno navzočnostjo sta nameravala preplašiti žeparje in vlti romarjem zaupanje v čuječnost oka postave.

Po opisani varnostni odredbi je pričela asistiranja sv. maša. S kora je zadonela pred glavni oltar in od tam po celi cerkvi blagoslovna pesem, ki je zazibala romarje v blaženost in je koj pozabil vsak na pridigarjevo opozorilo, naj drži roko na žep, v katerem sta ura in denar.

Koj po odpetem blagoslovu in med kratkim odmorom do pričetka sv. maše so že leteli iz vseh kotov, od trona, kjer sta stala ter stražila žandarja, od vhodov in od stranskih oltarjev ter s hodnikov

ob stranskih ladjah glasna opozorila in kriki kot ogorčeni znanilci kraje na svetem mestu.

Pevci so prepevali najlepše, najbolj vzpodbudne ter v srce segajoče Marijine pesmi; na stotine romarjev je bilo razkačenih, ker je bila cerkev preprežena z uzmoviči, kateri so izmikali v očiten posmeh žandarjev v mnogo večjem obsegu nego pri ranem sv. opravilu.

Pred zadnjim blagoslovom sta pobegnili iz svetišča orožnika. Stražmojstru je prerezal tat žep na bluzi in mu je sunil cigaretno dozo, ker drugega ni imel pri sebi. Njegovemu tovarišu je prepral nekdo z nožem pas, za katerega je imel pritrjeno sabljo. Žandar je bil v stiski ob bridki meč, ko se je prerival od stražnega mesta proti zakristiji.

Med darovanjem krog Marijinega prestola ali trona na sredi cerkve je dosegla drznost neodkrita tatinske družbe tak višek, da so se ljudje rajši odrekli uživanju še tako ljubkih pesmi in je gledal vsak neokraden, da se je preril ter presuval ven iz hrama božjega pred cerkev in po bregu ter stopnicah navzdol do mežnarije.

Pri takem obsegu žepne tatvine ni bil prijet niti eden drznež, kljub temu, da sta bila na straži in preži dva orožnika v cerkvi in dva zunaj! Stražmojstra s prerezanim žepom in njegovega tovariša brez sablje je bilo tako sram, da bi bila najrajši pobegnili v Št. Peter, če bi ju ne bila zadržala na službenem mestu dolžnost.

Osumljeni pevci

Pri obedu v cerkveni hiši je ugibala na Male Maše 1. 1918. zbrana duhovščina, od kod za božjo voljo se je nateplo toliko najspretnjših uzmovičev, kakor jih ni pomnil na Sv. Gorah najstarejši ključar.

G. bizeljski je posrebal ves togoten juho, zmetal v sebe nekaj mesa ter prikuhe in zavpil med ugrabajoče:

»Kateri izmed vas pozna današnje čarobne pevce?«

»Nobeden!«

»Na dlani leži, da so bili popevači nekoč od madžarske meje ter žeparji v zvezi. Vse je bilo zamaknjeno v pesem in dobro organizirani tatovi so imeli lahek posel.«

Z ravnokar izrečenim osumljenjem so se strinjali vsi. Koj hitro je bil pozvan stražmojster in mu je bila zaupana domneva bizeljskega detektiva z opozorilom, naj opazuje vižarje in njih procesijo.

Orožniki so osvojili sicer drzno, a vendar precej verjetno domnevo ter so se podali na delo.

Že prva pozvedovanja so dognala, da je bil pevski zbor pri mežnarju, kjer so imeli shranjene nahrbtnike. Ko so se pokrepčali od petja zažejani z vinom, so vzeli prtljago in rekli, da gredo nekam v hosto, kjer bodo pojužinali, kar so prinesli s seboj.

Svetogorski gozdovi so obširni, segajo v globoke grabe in na vse strani hriba. Za pogon po hostah bi bilo treba cele čete orožnikov in kaj naj opravi četvorica!

Stražmojster je opustil misel na stikanje po šumah v prepričanju, da se bodo pevci sigurno zglasili popoldne ali vsaj proti večeru v Št. Petru.

(Konec prihodnjil)

Vsi ki potujete, ne pozabite

na novi vozni red!

Dobite ga za 2 din v Tiskarni sv. Cirila

Nov redilni prašek za prašiče

Vsak kmetovalec si s Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

MOSTIN

Mošna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 100 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 16 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Prašek za pisanje goveje živine. Pospesuje močan rast in hitro zdebeltanje govedi in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar, 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANO,
Maribor,
Slovenska ulica

Zaloga v Celju: Lojznar Karel, Kralja Petra cesta št. 17.